

Géczi János

1982

Bizánci ikonokon a szentek és szavak
 fölé tornyosuló, oxidálódott rétegek.
 Több égboltnyi lapis lazuli és azúr.
 Mint a megszólított Úr,
 akként hallgatnak, akként magosak.

1995

Ha gondolok rád, akkor nem a tálca
 suta, mázolt karimája, nem a pogácsa,
 nem az egreskert havas ládája
 jelenik meg előttem.

Ha gondolok rád, a bőrpíromra
 rányíló szemedre, s amely nézi
 a tavalyi lombú, a tavasz
 előtt megduzzadó rügyű nyírt,

a fára. Tövén gránittömb hever,
 beszöve tűzegáfonyával és mohával.
 Nem kapom el a tekintetem. Guggolsz,
 hajolsz, pucéron, megnyíló farpofával.

A pinádba befú a finn szél, szívem!
 Sokszor elképzelem, hogyan csúszok
 beléd, felhőbe a repülőgépem,
 amely repít haza. Van, mikor hiszem,

Géczi János 1954-ben született Monostorpályiban, József Attila-díjas író, költő, képzőművész, egyetemi oktató, tanszékvezető, kutatásai az élettudomány-történet, művelődéstörténet, nevelés-történet, szimbólumtörténet körében mozognak. A veszprémi Séd folyóirat főszerkesztője. A Salvatore Quasimodo költőverseny 2019- évi fődíjasa.

te is elképzeled, a folytatása
mi annak, amint megpillantod
ággént előmeredő farkamat.
Ne hasadj le, emeled alá a markod.

Nem esik többé a csípőd kézre.
Elsötétednek a tócsák az évek
alatt és az ökörvérszín pajták.
Ennyi szó marad, hogy becézze,

betűvonás, hogy a nyírt,
hűséges árnyék alatta, körbe érje.

Nemes Anna: Könyöklő

2010

Sokáig gondolom azt,
az egyes szám harmadik személyhez
nincs jogom, miként nincs
a kitartó szélhez az olajfűz alatt,
hiszen azokról az életrajzokról
amelyek megemlítik
nem dönthető el, az övék-e,
saját magukról szólnak
vagy a keresztények megváltójáról?
Az öregedéssel a fák iránti
érdeklődésem apad el,
az életírásoktól is eltávolodom,
legyenek azok kollektív vagy
egyéni biográfiák. Azután, amikor
rádöbbenek, hogy
az egyes szám második személy is
vesztes per tárgya,
s a foszló kontúr és a hiábavalóságok
együttesében nincs ami megragadható,
nem történik, vélem, semmi.
Az egyes szám első személyben
egyre többen leszek.

2011

Most, amikor eltelt s nem marad idő
betöltenia kétütemű hetesekkel a noteszt,
himnuszokkal a hegyoldalt,
amelyen meghúzódik a ház,
nézнем, mint vacog a luftballon az esti levegőben,
fut a kutya a partra,
ahonnan a tegnappba függőhíd vezet a tavon át.

Az időt elkölteni akadt néhány
új szívet adó szerelem és barátság,
melyeknek végét nem említeni a jobb.
Mennyi testet kaptam s mennyi testetlent,
hol jutott, hol nem ruha és szó.
Adódott szélárnyék. Egy-két feladat.
Alvás a tengernél. Bölcsélet.
Vannak, akik hazugságnak mondják, de tudom,
a rózsáról nálam többet senki sem ismer,
és nem érzi annyiféle illatát az édennek más,
ha az ismeretlen isten egyetlen virággal üzen.

Hátramaradt néhány félmondat,
melyekben a hely, ahol élni lehetett, néma marad,
a fölötte kített, köpetnyi teleholddal.
Annak mondanak, ki némelykor csal,
pusztán azért, hogy a sóvárgása ne legyen látható.
Nem tudhatom,
hány szó szemlencséjén át néz a múlhatatlan,
és hányon az, ami mulandó.